

opusdei.org

Prelāta vēstule (decembris 2008)

Mūsu Kunga atnākšana
Ziemassvētkos ir iespēja
dubultot mūsu pūles "savienot
dievišķo un cilvēcisko mūsu
ikdienas dzīvē," Prelāts šai
mēnesī raksta mums savā
vēstulē.

27.11.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus sargā
manas meitas un manus dēlus!

Mēs esam pietuvojušies Opus Dei
Marijas Gada beigām, kura laikā mēs

esam pateikušies Dievam un Jaunavai Marijai par 25 gadiem kā Opus Dei ir personālā prelatūra. Ceru, ka caur Dieva labestību mēs visi esam mācījušies vairāk mīlēt mūsu Māti un vairāk veltīties viņai, kas neizbēgami ved mūs uz tuvāku un mīlestības pilnāku dialogu ar viņas Dēlu Jēzu.

Šajā laikā gatavojamies Bezvainīgās Ieņemšanas svinībām – tā ir vēl viena iespēja mūsu dvēseles iesakņoties dziļākai bijībai pret Mariju, kas ir raksturīga katoļiem, kā arī ir nozīmīga no mūsu Dibinātāja atstātā garīgā mantojuma daļa. Mēs zinām, ka Sv. Hosemarija nekad neizcēla sevi kā paraugu. Vienīgais Paraugs, par kuru viņš stāstīja mums, ir Jēzus Kristus. Tomēr viņš teica: "Ja jūs mani kādā jomā atdarināt, tad tas ir tajā mīlestībā, kas man ir pret Jaunavu Mariju." Tik liela bija viņa, dēla, pieķeršanās mūsu Mātei! Šajās dienās,

gatavojoties lielajiem svētkiem 8. decembrī, caur Sv. Hosemarija starpniecību lūgsim, lai katrs no mums neatlaidīgi aug bijībā pret Mariju un apustuliskajā dedzībā. Iedrošinām arī citus caur uzticības pilnāku sarunu ar Jaunavu Mariju iepazīt iekšējās dzīves ceļu un iet pa to tālāk.

Vakar iesākās Advents – liturģiskais laiks, kas īpaši piemērots, lai augtu teologālajā cerībā. Šis tikums mūs virza ar visiem spēkiem tiekties pēc mūžīgās laimes, ko Dievs ir apsolījis tiem, kas pilda Viņa gribu. Kā Pāvests rakstīja pirms gada, *"mums vajag lielākas un mazākas cerības, kas uztur mūs ikdienas ceļā. Bet ar to nepietiek, ja nav lielā cerība, kas pārsniedz visu citu. Šī lielā cerība var būt tikai visaptverošais Dievs, kas var dāvāt mums to, ko mēs saviem spēkiem nevaram sasniegt."*[1]

Tādēļ iesāksim šo liturģisko laiku, pastiprinot mūsu centienus sasniegt debesis. Netieksimies vien pēc laicīgiem labumiem, bet gan centīsimies, lai visi mūsu ieguvumi palīdzētu ceļā, kas ved uz Debesīm. Mūsu dzīves galējais mērķis ir tikai viens: nokļūt pie Dieva un priecāties Viņā uz mūžiem. Tas ir mērķis, uz ko mums vajag tiekties dienu no dienas; un visu – pilnīgi visu, bez kaut kā paturēšanas sevi – upurēt, lai kalpotu Dieva valstībai.

Katoļu Baznīcas katehisms apkopo šo nedēļu nozīmi sekojošos vārdos: "*Svinēdama Adventa liturģiju, Baznīca katru gadu dara klātesošas gaidas pēc Mesijas atnākšanas: iesaistoties Pestītāja pirmās atnākšanas ilgajā sagatavošanās laikā, ticīgie atjauno savas kvēlās ilgas pēc Viņa otrreizējās atnākšanas.*"[2]

Šis ir laiks, lai sagatavotos Ziemassvētkiem un vairotu cerību

mūsu Pestītāja atnākšanai pasaules beigās, lai tiesātu dzīvos un mirušos un pilnībā nodibinātu savu valstību, lai *visā viss būtu Dievs*. [3]

Pirmā Adventa daļa līdz

16.decembrim ir veltīta mūsu Kunga pēdējās atnākšanas pārdomāšanai. Sv. Mises liturģija, īpaši svētdienās, piedāvā fragmentus no Vecās un Jaunās Derības, kas mūs gatavo šim notikumam. Pēc 17. decembra lasījumu saturs mainās, lai tiešākā veidā mūs sagatavotu garīgai Jēzus atnākšanai Ziemassvētku laikā. Šie divi aspekti ir cieši saistīti un krietni palīdzēs lūgties decembra mēnesī. Cik dedzīgi mēs esam, lai būtu ar Dievu jau šeit uz zemes? Vai mēs meklējam Viņa Vaigu visā, ko darām? Vai pārliecība, ka Viņš nāca un nāks dēļ ikviena attur mūs no miera zaudēšanas?

Pārdomām par pēdējām lietām – gan par Pastaro dienu pasaules beigās,

gan pirms tam mūsu nāves dienā — nevajag būt baiļu un nemiera avotam. Aicinot pārdomāt šīs patiesības, Baznīcas mērķis nav tāds. Šīs pārdomas drīzāk ir aicinājums uz dziļāku atbildību, lai mēs biežāk tiektos pēc svētuma un veiktu apustulātu.

Pirms dažām nedēļām, runādams par Sv. Pāvila doktrīnu par pēdējām lietām, Benedikts XVI aicināja kristiešus apcerēt trīs lielas mūsu ticības patiesības, kas saistītas ar šo tēmu. Pirmā ir *"patiesība, ka Jēzus ir augšāmcēlies un ir ar Tēvu un tādā viedā ar mums mūžīgi. Un neviens nav stiprāks par Kristu...Tāpēc mēs esam pasargāti un brīvi no bailēm."*[4]

Kā gan mēs varam baidīties no mūsu Tēva Dieva, kas mums ir parādījis tik daudz un tik skaidrus mīlestības apliecinājumus un pat sūtīja savu Dēlu pasaulē, lai to izglābtu? Ticība augšāmceltajam Kristum ir labākais

pretlīdzeklis pret jebkādām bailēm. Tas ir tas, kas notika, kad Evaņģēliju pirmo reizi sludināja pasaulē, kurā dominēja fatālas bailes no likteņa, un tam ir jātiek atkal atjaunotam mūsdienās – pasaulē, kurā tik daudzi cilvēki ir pilni bažu par nākotni vai izturības bezatbildīgi, it kā viss beigtos šeit uz zemes. "*Tas Kungs ir mans gaišums un mana pestīšana, no kā man bīties? (Ps 26:1),*" Sv. Hosemarija jautāja sev ar psalmista vārdiem. Un viņš atbildēja: "*Neviena. Ja mēs vēršamies pie mūsu debesu Tēva šajā ceļā, mums nebūs iemesls baidīties no kāda vai kaut kā.*"[5] Tāpēc, "*Dieva bērns nebaidās ne dzīvi, ne nāvi, jo viņu garīgā dzīve ir balstīta uz dievišķās filiācijas apziņas. Un viņš sev saka: Dievs ir mans Tēvs un Viņš ir visa labā Autors, Viņš ir viss Labums.*"[6]

Otrkārt, Pāvests turpina, vairāk iedziļinoties kristīgā optimisma cēloņos, "*pārliecība, ka Kristus ir ar*

mani, ka Kristū nākotnes pasaule jau ir sākusies, arī dod cerības pārlicību. Nākotne nav tumsa, kurā neviens nevar atrast savu ceļu. Tas nav tā."[7]

Katram, kas tic Kristum un dzīvo Kristū, nākotne vienmēr ir gaiša, droša taka, jo augšāmcēlies Kristus, Labais Gans, ir mums atvēris ceļu uz mūžīgo dzīvi un iet ar mums, aizsargā mūs un iedrošina mūs ar mātes un tēva mīlestību. Katram no mums var patiesi tuvi var būt šie vārdi: *Tas Kungs ir mans gans, man netrūkst nenieka. Viņš man liek ganīties zālainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens; Viņš atspirdzina manu dvēseli un ved mani pa taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ. Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina.*[8]

Trešā pārlicība, kas stiprina kristiešus ir tāda: *"Tiesnesis, kas atgriezīsies gan kā Tiesnesis, gan kā*

Pestītājs ir atstājis mums pienākumu dzīvot šajā pasaulē saskaņā ar to, kā Viņš dzīvoja. Viņš uzticēja savus talentus mums. Līdz ar to mūsu trešā pārlicība ir gan atbildība Kristus priekšā par pasauli un mūsu brāļiem, gan arī pārlicība par Viņa žēlsirdību. Abas šīs lietas ir svarīgas."[9]

Šī atbildības sajūta ir atbilde uz mūsu Kunga padomu: *negotiamini, dum venio*,[10] *tirgojieties, kamēr es pārnākšu*— šos vārdus bieži apcerēja Sv. Hosemarija ar pārlicību, ka Dievs ir vienmēr blakus, un ar atbildību, zinot, ka Viņš mums ir uzticējis savu mantojumu. Mums labi jāizmanto mums dots laiks, lai ar Dieva žēlastību kādu dienu iemantotu mūžīgo laimi. Izdzīvosim arī šos Sv. Hosemarija vārdus: "*Kāds kauns būtu, ja kā nodarbošanās mūsu dzīvē būtu laika, kas ir Dieva dota bagātība, nosīšana! Nekādas atrunas nevarētu attaisnot šādu uzvedību...Cik skumji ir neizmantot dažus vai*

*daudzos talentus, ko Dievs dod
katram cilvēkam, lai darītu labus
darbus un iegūtu patiesu labumu, lai
tādā veidā varētu veltīt sevi
kalpošanai citām dvēselēm un visai
sabiedrībai!*

*"Kad kristietis nosit laiku šeit uz
zemes, viņš apdraud sevi un var
priekš sevis „nogalināt Debesis”, tas
nozīmē, ja egoisma dēļ, viņš atkāpjas
no lietām un izvairās un nerūpējas.
Cilvēks, kas mīl Dievu ne tikai to kas
viņam pieder un kas viņš ir dzīvē velta
kalpošanai Kristum. Viņš dod sevi
pašu." [11]*

Šo aicinājumu gaismā mēs varam sev
vaicāt: Vai es jūtu atbildību, lai man
uzticētie talenti nestu augļus—
personīgās īpašības, darbi, kas man
ir, iespējas darīt labu, kas uzrodas
dienas laikā—lai stingri manā
dvēselē un apkārtējajā vidē
iesakņotos Kristus valstība? Kā es
palīdzu citiem izturēties tādā pašā

viedā ar savu piemēru un vārdiem?
Vai es daru visu, kas ir manos spēkos,
lai sabiedrība un tās nostādnes būtu
saskaņā ar Dieva Likumu?

Otrā Adventa daļa, kā atzīmēju
augstāk, ir vērsta uz tiešāku mūsu
sagatavošanos Ziemassvētkiem. Šajās
dienās, sekojot mūsu Tēva padomam,
mēs varam pavadīt Jaunavu Mariju
un Sv Jāzepu ceļā uz Betlēmi. Mūsu
privātās lūgšanas laikā un visas
dienas garumā, mēģināsim atrasties
ļoti tuvu viņiem, cenšoties izdarīt
viņiem kādu pakalpojumu, gandarīt
to vietā, kas arī tagad negrib pieņemt
Dieva Dēlu, kad viņš nāk šajā
pasaulē. Tā nav tikai iztēle, bet
efektīvs veids, lai uzjundītu mūsu
ticību Iemiesošanās noslēpumam.

Ziemassvētki priekš mums ir
brīnišķīga skola; izmantosim šīs
mācību stundas, ko Jēzus dod mums.
Kā Sv. Hosemarija rakstīja, kad
kontemplēja Kristus dzimšanas

vienkāršību: "Viņš sākumā pavadīja deviņus mēnešus savas Mātes klēpī kā parasti visi citi cilvēki. Viņš zināja, ka cilvēcei viņu ļoti vajag. Viņš ilgojās nākt pasaulē glābt visas dvēseles, bet Viņš nesamazināja šo laiku. Viņš piedzima paredzētā laikā, līdzīgi kā daudzi citi bērni." [12]

Arī mēs varam mācīties no Kristus vienkāršības: "Mūsu Kungs nāk bez fanfarām. Nevienš nezina par viņu. Uz zemes tikai Marija un Jāzeps piedalās šajā dievišķajā piedzīvojumā. Un tad gani, kas saņēma šo vēsti no eņģeļiem. Un vēlāk Austrumu gudrie. Viņi bija vienīgie liecinieki šim transcendentālajam notikumam, kas savienoja debesis un zemi, Dievu un cilvēku." [13]

Apņēmīgi atdarinot Mācītāju, mēs varam savienot dievišķo un cilvēcisko mūsu ikdienas dzīvē. Mēs varam tā darīt, ja ieguldām pūles, lai Dievs būtu mūsu aktivitāšu centrā,

cenšoties pildīt mūsu pienākumus tā, lai tie būtu viņa godam, un uzlabojot jebkuras lietas, kas varētu traucēt tam. Dienās pirms Ziemassvētkiem neaizmirsīsim, ka Marija un Jāzeps turpina aicināt dvēseles, kā viņi darīja pie māju durvīm Betlēmē. *"Es nepārspīlēju patiesību," Sv.*

Hosemarija apliecina, "kad saku, ka Jēzus vēl arvien meklē atlikušo daļu mūsu sirdīs. Mums jālūdz Viņam piedošana par mūsu personisko aklumu un nepateicību. Mums jālūdz žēlastība, lai mēs nekad vairāk neaizveram mūsu sirds durvis Viņam."[14]

Tuvākajās nedēļās liturģija atkārtoti Jēzus vārdus, kas mudina būt nomodā: *Tāpēc esiet modri, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs atnāks.*[15] Kā Pāvests atgādināja visiem kristiešiem: *"Jēzus, kas nāca starp mums Ziemassvētkos un atgriezīsies savā godībā pasaules beigās, nenogurstoši un nepārtraukti*

*apmeklē mūs ikdienas notikumos.
Viņš lūdz mūs būt modriem un
saskatīt Viņa klātbūtni, Viņa
atnākšanu, un iesaka mums būt
nomodā un gaidīt
viņu...Sagatavosimies ar ticību
izdzīvot Pestītāja dzimšanas
noslēpumu, kas piepilda visu radību
ar prieku."[16]*

Pagājušajā nedēļā man bija iespēja pavadīt dažas dienas Pamplonā, lai būtu kopā ar jūsu māsām un brāļiem pēc nesenajiem notikumiem tur. Es atkal no jauna saskāros ar garu, ko mūsu Tēvs iedvesa visos, arī tajos, kas strādā Navarras Universitātē. Dažas nedēļas pēc uzbrukuma šai vietai, dziļi kristīgā tur strādājošo vīriešu un sieviešu attieksme lika man pateikties Dievam, jo tas bija tik skaidri redzams, ka Opus Dei sēj mieru un prieku.

Atkal lūdzu jūs lūgties manos nodomos: pirmkārt, par Pāvestu un

tiem, kas viņam palīdz vadīt Baznīcu,
par bīskapiem un priesteriem, par
visiem Dieva tautas ļaudīm. Un par
to, lai personiskajā apustuliskajā
darbā katrs no mums nekad nebūtu
robežu. Ar Kristu, palīdzot Jaunavai
Marijai un Sv. Jāzepam, ļauj mums
kļūt par visu visiem.

Šī mēneša laikā atzīmēsim daudzas
Darba vēsturē nozīmīgas gadadienas.
Es nevaru sīkāk rakstīt par tām
visām, jo tas būtu pārāk gari. Bet es
lūdzu, lai mēs visi vēl vairāku mīlētu
šo "Dieva žēlsirdību vēsturi," jo mūsu
Kungs ir gribējis to katram no mums.
Es gribētu, lai tās būtu ne vienkārši
atmiņas, bet kaut kas, ko mēs
dzīvojam.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs

+ Havjērs

Romā, 2008. gada 1. decembrī

1. Benedikts XVI, Enciklika *Spe Salvi*, 30-XI-2007, Nr. 31.
2. Katoļu Baznīcas Katehisms, Nr. 524.
3. 1 Cor 15:28.
4. Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 12-XI-2008.
5. Sv. Hosemarija, Dieva draugi, Nr. 95.
6. Sv. Hosemarija, Kalve, Nr. 987.
7. Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 12-XI-2008.
8. Ps 23 [22], 1-4
9. Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 12-XI-2008.
10. Lk 19:13.
11. Sv. Hosemarija, Dieva draugi, Nr. 46.

12. Sv. Hosemarija, Kad Kristus iet garām, Nr. 18.

13. Ibid.

14. Ibid., Nr.. 19.

15. Mt 24:42.

16. Benedikts XVI, Pirmās Adventa svētdienas sprediķis , 02-XII-2007.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
decembris-2008/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-decembris-2008/) (28.02.2026)